

maskine mellem Bjerger af Lagenlærred, som hun var i Færd med at sømme.

„Altid i Aktivitet, lille Mo'er,“ sagde Jakobe og kyssede hende paa Panden. „Finder man dig ikke ved dine Regnskaber, har du noget andet besværligt for.“

Hendes Tone gjorde straks Moderen mistænksom. Men uden at lade sig mærke med noget klappede Fru Lea sin Datter paa Kinden og sagde:

„Ja, min Pige, Arbejdet var min Tids Middel til at holde Livet ud. — Og forresten tror jeg ikke, at der gives noget andet.“

Saa tog hun atter fat paa Hjulet og lod Maskinen snurre.

Fru Lea var begyndt at bruge Brillen, naar hun arbejdede, — hun var i det hele ældet stærkt det sidste Aar.

Jakobe gik en Tid omkring i Stuen, kiggede lidt i en Avis, lagde den igen og satte sig derpaa hen i en Lænestol i Nærheden af Moderen.

„Mo'er,“ sagde hun, „jeg talte forleden til dig om, at jeg kunde have Lyst til igen at se ned til Rebekka i Breslau. Jeg tror virkelig, jeg gør Alvor af det nu. Men mine Penge er sluppen for tidlig op i Aar. Kunde du ikke bede Fa'er om lidt Forstærkning.“

„Det kan jeg endelig nok,“ svarede Moderen lidt nølende. „Hvornaar tænker du at rejse?“

„Saasntart som muligt. Maaske imorgen.“

Moderen standsede sin Maskine og saae denne gang lige paa hende.

„Du rejser altsaa alene?“

„Ja.“

„Og dit Bryllup?“